

Bréf James

Verkið sem krafist er í bréfi Jakobs sem segist hafa trú (trú) er verkið sem þrautseigja lýkur (Jak 1: 4), það er að halda áfram að trúa á hið fullkomna lögmál, lögmál frelsisins (Jak 1: 25).

Bréf James

Kynning

Jakob hinn réttláti, hugsanlega einn af bræðrum Jesú (Mt 13:55; Mark. 6: 3), er höfundur þessa bréfs.

Bróðir Jakobs breyttist aðeins eftir upprisu Krists (Jóh. 7: 3-5; Postulasagan 1:14; 1. Kor. 15: 7; Gal. 1:19), gerðist einn af leiðtogum kirkjunnar í Jerúsalem og er skipaður sem einn af súlurnar í kirkjunni (Gal. 2: 9).

Bréf Jakobs er dagsett um 45 e.Kr. C., langt fyrir fyrsta ráðið í Jerúsalem, sem fór fram um 50 d. C., sem gerir elsta bréf Nýja testamentisins. Samkvæmt sagnfræðingnum Flávio Josefo var Tiago drepinn um árið 62 d. Ç.

Viðtakendur bréfsins eru dreifðir gyðingar sem kristnir voru (Jak 1: 1), þess vegna er hinn strangi tónn og tungumál sérkennilegt Gyðingum.

Þegar hann skrifaði þetta bréf, reyndi Jakob að andmæla kenningu Gyðinga um að hafa trú á einum Guði, með kenningu fagnaðarerindisins, sem er að hafa trú á Jesú Krist, því það er gagnslaust að segja að hann trúi á Guð, en að hann hlýðir ekki boðorði Guðs, það er að trúa á Krist. Nálgun Jakobs minnir okkur á það sem Jesús kenndi: „EKKI láta hjarta þitt

vera órótt; þú trúir á Guð, þú trúir líka á mig “(Jóhannes 14: 1), sem sýnir mikilvægi þess sem fjallað er um hvað varðar markhópinn: Gyðingar tóku kristni.

En misskilningur um bréf Jakobs breiddist út um allan kristna heiminn, að hann varði hjálpræði með verkum og andmælti postulanum við heiðingjana, sem vörðuðu hjálpræðið fyrir trú.

Misskilningurinn á nálgun James varð til þess að Martin Luther andstyggði þennan bréf og kallaði það „strábréf“. Honum tókst ekki að sjá að kenningu Jakobs væri ekki frábrugðin kenningu Páls postula.

Yfirlit yfir Jakobsbréf

Bréf Jakobs byrjar á hvatningu til þrautseigju í trúnni, þar sem þrautseigju lýkur verki trúarinnar (Jak 1: 3-4). Sá sem þolir prófraunir án þess að hverfa er blessaður, því að hann mun fá kórónu lífsins frá Guði, sem verður gefinn þeim sem hlýða honum (Jak 1:12).

Jakob notar hugtakið „trú“ í merkingunni „að trúa“, „að trúa“, „að treysta“, ólíkt Páli postula, sem notar hugtakið bæði í merkingunni „að trúa“ og í skilningi „sannleika“ og þetta seinni merkingin er miklu meira notuð en það.

Síðan setur Jakob fram kjarna fagnaðarerindisins, sem er nýfæðing fyrir orð sannleikans (Jak 1:18). Eftir að hafa fullyrt að nauðsynlegt sé að taka á móti orði fagnaðarerindisins sem hlýðinn þjónn, sem er kraftur Guðs til hjálpræðis (Jakobsbréfið 2: 21), hvetur Jakob viðmælendur sína til að uppfylla það sem er ákveðið í guðspjallinu, en ekki gleyma kenningunni Krists (Jakobsbréfið 2: 21).

Jakob minnst þess að hver sá sem er vakandi fyrir sannleika fagnaðarerindisins og þraukar í því, er ekki gleymdur áheyrandi, vinnur verk sem Guð hefur stofnað: að trúa á Krist

(Jakobsbréfið 2:25).

Í ljósi þeirrar vinnu sem Guð krefst sýnir Jakob að það að vera trúaður án þess að hemja það sem kemur frá hjartanu, sé að blekkja sjálfan sig og trú einstaklingsins reynist einskis (Jakobsbréfið 2: 26-27).

Aftur kallar James viðmælendur sína bræður og kallar þá þá til að sýna fólki ekki virðingu, þar sem þeir sögðust vera trúaðir á Krist (Jak 2: 1). Ef einhver segir að hann sé trúaður á Drottin Jesú, verður hann að fara samkvæmt þeirri trú: að bera ekki virðingu fyrir fólki vegna uppruna, tungumáls, ættbálks, þjóðar o.s.frv. (Jak 2:12)

Aðkoma Tiago breytist aftur í gegnum alvarlegan hátt: – ‘Bræður mínir’, að spyrja þá hvort það sé gagnlegt að segja að þeir hafi trú, ef þeir hafi engin verk. Er mögulegt fyrir trú án þess að vista verk?

Hugtakið vinna í samhengi verður að skilja í samræmi við viðhorf mannsins til forna, sem er afleiðing hlýðni við boðorð. Fyrir karla á þessum tíma leiddu skipun húsbónda og hlýðni þjóns í vinnu.

Nálgunin breytist frá fólki í hjálpraði. Fyrst; Sá sem hefur trú á Krist getur ekki virt. Í öðru lagi: Sá sem segist hafa trú á að Guð sé einn, ef hann vinnur ekki þá vinnu sem Guð krefst, þá verður hann ekki hólpinn.

Málið snýst ekki um einhvern sem segist hafa trú á Krist, heldur sá sem segist hafa trú er trú á einn Guð. Sá sem hefur trú á Krist mun frelsast, því að það er verkið sem Guð krefst. Þú getur ekki bjargað einhverjum sem segist hafa trú á Guði en trúir ekki á Krist, þar sem hann er ekki gerandi verksins.

Vinnan sem krafist er þeirra sem segjast hafa trú (trú) er verkið sem þrautseigjan lýkur (Jak 1: 4), það er að vera áfram að trúa á hið fullkomna lögmál, lögmál frelsisins (Jak 1:25).

Þar sem kristnir trúskiptingar meðal Gyðinga vissu að verkið sem Guð krefst er að trú á Krist, með því að halda því fram að það sé ekki nóg að segja að hann hafi trú, lagði Jakob áherslu á að það sé skaðlaust að trú á Guð en ekki að trú á Krist.

Nálgunin í 3. kafla breytist aftur þegar sagt er: bræður mínir (Jak 3: 1). Kennslan beinist að þeim sem vildu verða meistarar, en fyrir þessa ráðherraæfingu er nauðsynlegt að vera „fullkominn“. Að vera „fullkominn“ í samhenginu er ekki að hrasa um orð sannleikans (Jak. 3: 2) og geta þannig leitt líkamann (nemendur).

Eftir dæmi um það sem orðið getur stuðlað að, er aðferðinni breytt aftur, til að taka á ómöguleikanum að halda áfram með mismunandi skilaboð frá sömu manneskjunni, þvert á móti þekkingu Guðs á móti speki og mannlegri hefð (Jak 3:10 -12) .

Að lokum er leiðbeiningin sú að kristnir kristnir menn, sem snúast frá Gyðingum, eigi ekki að tala illa hver um annan (Jakobsbréfið 4:11) og vísa til mynda (auðugur) til Gyðinga sem drápu Krist.

Bréfinu er lokað með því að fjalla um upphafspemað: þrautseigju (Jak. 5:11), hvetja trúaða til að vera þolinmóðir í þjáningum.

Helstu ranghugmyndir túlkunar

1. Skildu að Tiago hefur áhyggjur af málefnum eins og félagslegu réttlæti, tekjudreifingu, góðgerðarstarfsemi osfrv.
2. Að líta á alvarlega áminningu „ríkra“ sem safna vörum sem ávítunar þeim sem áttu efnislegan auð er að sjá ekki að hugtakið „ríkur“ er tala sem á við um Gyðinga;
3. Skildu að bréf Jakobs er andstætt kenningu Páls postula,

sem veitir hjálpræði fyrir trú á Krist Jesú. Reyndar sýnir Jakob að trú á Guð er ekki það sem Guð krefst til hjálpræðis, heldur að trúa því að Jesús sé Kristur, verk trúarinnar;

4. Gerðu þér grein fyrir því að góðra verka er krafist til að sannvotta þá sem hafa ósvikna trú. Sá sem trúir á Krist samkvæmt Ritningunum, hefur ósvikna trú, því að það er það verk sem Guð krefst.
5. Blandið saman góðum verkum og ávöxtum sem tréð er auðkennt með.